

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

جو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۱۱ سپتمبر ۲۰۱۸

عرعر اهل طویلہ برای جو بیشتر

دوشنبه- ۱۹ سنبله ۱۳۹۷- کابل: همان طوری که در جریان قرار دارید امروز دوشنبه، پارلمان دولت دست نشانده در سومین روز کاری شان بعد از تعطیلات تابستانی، خواستار پاسخگویی وزرای دفاع، داخله و رئیس امنیت ضد ملی در قبال گسترش نامنی های موجود در سراسر کشور به خصوص چند عملیات انتحاری در شهر کابل شده بودند، وقتی آنها به جلسه حاضر نشدند، خشم نمایندگان پارلمان برافروخته شده، ضمن آن که خواستار استیضاح آنها گردیدند، خواستار بازنگری به توفتنامه امنیتی بین کابل و واشنگتن نیز گردیدند. در بحث امروز می بینیم که در عقب این سروصدا ها و لگد پراگنی ها چه نهفته است:

۱- اولین نکته ای که به مثابه خط اساسی و انکار ناپذیر می باید بدان تأکید ورزید، این است که افراد حاضر در پارلمان اعم از با صد و بی صدای آن، یک مشت خاین، وطنفروش و جاسوس کشور های اجنبی اند که در تمام جنایات و خیانت ها با قوای اجرائیه دولت دست نشانده متحدانه عمل نموده اند.

۲- سروصدا های امروز آنها نه به خاطر درد مردم و دفاع از حقوق حقه آنها، بلکه مطلقاً به منظور برآورده ساختن اهداف شخصی، قومی، مذهبی و گروهی خود آنهاست.

۳- این که امروز با تمرکز روی دونه، از یک جانب مسئولین نیروهای امنیتی را می خواهند تحت فشار قرار دهند و از جانب دیگر سختی و یا گشادی آنجای شان را با شاخ گاو امریکا می خواهند به آزمون بگذارند، فقط روی دو منظور و هدف می باشد:

الف- از یک جانب می دانند که زمان کارشان رو به اختتام است و از جانب دیگر در جریان تابستان به تناسب توان شان، اضافه خرجی هائی نموده اند، می خواهند با این حرکات نمایشی هم از وزرای نامبرده و رئیس امنیت ضد ملی و هم دولت امریکا چیزی به دست بیاورند. در واقع در کنار معاش ماهوار و مقرری دایمی شان، به صورت فوق العاده بیروت شان را چرب نمایند.

ب- همین ترس یعنی ختم دوران کاری شان، آنها را وادار ساخته است تا با چنین نمایش هائی هم به وزرای نیروهای امنیتی به شمول رئیس امنیت ضد ملی و هم به امریکا بگویند، که اگر تضمینات و تأمینات موثقی بابت ابقای وظیفه شان به آنها داده نشود، می توانند سروصدا به راه بیندازند.

۴- همین فکتور زمان کم که آنها را به سروصدا واداشته است، به طرفهای مقابل این فرصت و امکان را می دهد تا با سیاست دفع الوقت و امروز و فردا کردن، بدون پرداخت پول و یا امتیاز به این مشتی دزد به کارشان ادامه دهند. آنها خوب می دانند که اگر امروز میلیونها دالر برای این دزدان سرگردنه و باج بگیران بی آزرم بپردازند، حد اکثر دو ماه بعد وقتی اعضای جدید این طویله را پر نمایند، مجبور اند با آنها نیز سرجوال را بگیرند. از این رو تلاش می ورزند تا به جای دادن پول به اینها، همان پول را جهت آوردن رقبای شان مصرف نمایند.

۵- این که در این میان مردم افغانستان در سراسر کشور کشته می شوند و مناطق یکی پشت دیگری به دست طالب و داعش می افتد، سرنوشت خونبار و شومی است که همه ما با سکوت، بی تفاوتی و بی عملی خود رقم زده ایم. هرگاه می خواهیم بر این حالت خاتمه دهیم می باید شجاعانه سلاح رزم مان را به دوش گیریم و دولت دست نشانده و بادارانش را در میدان رزم به نبرد فراخوانیم و **بمیریم تا زنده مانیم نه این که زندگی کنیم تا بمیریم**، در آنصورت واضح است که بر چنین وضعیتی نقطه پایان خواهیم گذاشت.

سرک ها ما را می طلبد!!